

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Z. L.**, bývajúceho v M., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. S. T., s.r.o., so sídlom v M., proti žalovanému **J. K.**, bývajúcemu v M., zastúpenému JUDr. V. K., advokátom v M., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 7 C 131/2007, v konaní o dovolaní žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. marca 2012 sp. zn. 7 Co 112/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. marca 2012 sp. zn. 7 Co 112/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin v poradí štvrtým rozsudkom zo 16. decembra 2010 č.k. 7 C 131/2007-175 uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi škodu vo výške 1.624,98 Eur a trovy konania v sume 837,90 Eur na účet jeho právnej zástupkyne, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na predchádzajúce zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, položkovite uviedol z čoho pozostáva výška uplatnenej náhrady škody, ktorú považoval za dostatočne preukázanú listinnými dôkazmi predloženými žalobcom. Uviedol, že podľa jeho názoru žalovaný zodpovedá za spôsobenú škodu z dôvodu porušenia prevenčnej povinnosti, že škoda vznikla v príčinnej súvislosti s takým porušením a keďže žalobca neporušil žiadnu prevenčnú povinnosť, žalobu považoval v celom rozsahu za dôvodnú. Právne svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil § 415, § 420 ods. 1,3 a § 441 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaného a po doplnenom dokazovaní, rozsudkom z 28. marca 2012 sp. zn. 7 Co 112/2011 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 812,49 Eur do troch dní, vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že sa stotožnil s vyhodnotením zistených skutkových okolností okresným súdom, tak ako ich uviedol v napadnutom rozhodnutí a tiež, že zodpovednosť žalovaného je potrebné posúdiť podľa § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka, a to z hľadiska potrebného dozoru nad chovaným zvierateľom. Neprihliadol na obranu žalovaného, že oplotenie spĺňa podmienky uvedené v § 12 vyhlášky č. 532/2002 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie. Podľa jeho názoru dodržanie stavebno-technických predpisov pri vybudovaní oplotenia okolo pozemku automaticky neznamená, že vlastníčkovi pozemku nie je uložená prevenčná povinnosť predchádzať škodám. Ďalej odvolací súd poukázal na výsledok ohliadky na mieste samom, vykonanej prvostupňovým i odvolacím súdom, ktorou bolo zistené, že medzery medzi latkami oplotenia predstavujú rozhranie od 7 do 8 cm, pričom vlčiak má možnosť prestrčiť papuľu cez medzeru oplotenia za úroveň hranice pozemku. Na rozdiel od súdu prvého stupňa odvolací súd vyvodil, že aj osoba, ktorá vedie psa na vodítku má dodržiavať prevenčné opatrenia v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. Z vyjadrenia žalovaného na ohliadke vykonanej odvolacím súdom mal odvolací súd za to, že žalobca nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu psa, a k spôsobeniu škody tak nemuselo dôjsť. Na základe uvedeného zistenia stanovil spoluzavinenie žalobcu na spôsobení škody v rozsahu 50 % a žalobcovi priznal náhradu škody vo výške 50 % zo sumy priznanej okresným súdom.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie obaja účastníci.

Žalobca napadol rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu výroku, ktorým bola jeho žaloba zamietnutá a proti výroku o trovách konania s poukazom na § 238 ods. 1 O.s.p., keď dôvodnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, videl vo vykonaní ohliadky odvolacím súdom po takmer šiestich rokoch od začatia súdneho konania, ktorou už vzhľadom na odstup času nemohli byť relevantným spôsobom preukázané skutočnosti

významné pre rozhodnutie vo veci. Odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie otázky spoluzavinenia na spôsobení škody (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), pričom rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti považoval zároveň za nepreskúmateľné (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.). Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že uloží žalovanému povinnosť nahradiť mu škodu vo výške 1.624,98 Eur.

Žalovaný podal dovolanie do časti výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 812,49 Eur (t.j. dovolaním napadol potvrdzujúci výrok odvolacieho súdu), pričom prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., keď odňatie možnosti konať pred súdom videl v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Namietal tiež, že odvolací súd vychádzal iba z nepreukázaného tvrdenia žalobcu a ničím preukázaných ním uvádzaných skutočností, ktoré súdy mali za dokázané a s jeho argumentmi sa nevysporiadali. Odňatie možnosti konať pred súdom videl i v procesnom pochybení súdov, ktoré mu nedoručili vyjadrenia žalobcu k jeho odvolaniam, hoci tieto vyjadrenia obsahovali skutočnosti týkajúce sa vecí samej. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť, žalovaný vo svojom vyjadrení zopakoval skutočnosti uvádzané vo svojom dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátmi (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie účastníkov konania je podané opodstatnene z dôvodu, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom podaného dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov podľa § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p.. Dovolacie dôvody, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, dovolací súd pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Obligátorne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

S prihliadnutím na námietku dovolateľov, ale tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., dovolací súd sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p.

Dovolatelia nenamietali, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ktorú vadu dovolatelia zhodne namietali. Dospel pritom k záveru, že konanie je takouto vadou postihnuté.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný

procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 153 ods. 1 O.s.p., súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V preskúmvanej veci okresný súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi škodu vo výške 1.624,98 Eur. Odvolací súd nárok žalobcu znížil z dôvodu jeho spoluzavinenia na spôsobení škody, ktoré stanovil v rozsahu 50 %, v dôsledku čoho žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi škodu vo výške 812,49 Eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd mení rozhodnutie súdu prvého stupňa musí obsahovať rovnaké náležitosti ako rozhodnutie súdu prvého stupňa, nakoľko ho nahrádza v celom rozsahu. Musí vyhovovať ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p.

Rozhodnutie odvolacieho súdu však neobsahuje náležitosti rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, ako sa vyjadrili účastníci konania, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil v otázke spoluzavinenia žalobcu na spôsobení škody.

Za odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. nemožno považovať uvedenie skutkového a právneho zdôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, najmä, keď sa také skutkové odôvodnenie v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa vôbec nenachádza (porovnaj 2. str. rozhodnutia odvolacieho súdu). Uvedením námietok žalovaného v rozhodnutí bez toho, aby sa odvolací súd s nimi vysporiadal, ani so strohým konštatovaním, že sa odvolací súd stotožnil s vyhodnotením zistených skutkových okolností okresným súdom (navyše nevyplývajúcich z preskúmaného rozhodnutia), nemožno považovať rozhodnutie za rozhodnutie obsahujúce náležitosti § 157 ods. 2 O.s.p. Za takéto rozhodnutie nemožno považovať ani rozhodnutie so záverom, že k spôsobeniu škody na veciach a na zdraví žalobcu a jeho psa došlo v dôsledku konania psov žalovaného, ktorí chytili do papule psie šteňa žalobcu a pri odvracaní škody žalobcom došlo k jeho pohryzeniu do pravej a ľavej ruky a ľavého predkolenia. Z odôvodnenia rozhodnutia totiž vôbec nevyplýva, na základe akých dôkazov odvolací súd dospel k záveru, že k pohryzeniu a zároveň k pohryzeniu tak ako tvrdil žalobca, došlo. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že súd podľa § 153 O.s.p. rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. V preskúmanej veci, keďže ide o skutočnosti, ktoré boli medzi účastníkmi sporné (žalovaný namietal tvrdenie žalobcu), z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať aj to, na základe akých dôkazov súd dospel k záveru, že sa skutok stal, a že sa stal tak ako uviedol žalobca. Ničím nepreukázané tvrdenie žalobcu (za preukázanie nemožno považovať ošetrovanie a následné liečenie vyplývajúce zo zdravotnej dokumentácie) nemožno považovať za dôkaz o tom, že sa skutok stal

tak ako uvádzal žalobca. Ošetrovanie a liečenie preukázané zdravotnou dokumentáciou v konaní je síce dôkazom, že žalobca bol pohryzený psom, avšak nepreukazuje, že k pohryznutiu došlo psami žalobcu, navyše, keď z dôkazov založených v spise žalobcom vyplýva, že išlo o pomliaždenie oboch rúk s **drobnými** mnohopočetnými poraneniami a žalobca v konaní tvrdil, že bol pohryznutý **vľčiakmi**, pričom viedol psa bulteriéra (šteňa). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je možné zistiť ani to, ako súd dospel k záveru, že žalobca bol pohryzený psami žalovaného na ľavom predkolení za situácie, keď sa psy žalobcu nachádzali za ohradou, kde medzery medzi latkami oplotenia predstavujú rozhranie od 7 do 8 cm a či útočiaci pes je vôbec schopný v takom stave (útočenia) „...prestrčiť papuľu cez medzeru oplotenia za úroveň hranice pozemku.“ Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, na základe akého dôkazu mal súd preukázané, že práve psy žalovaného pohryzli žalobcu uvedeným spôsobom, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia v tejto časti.

Nepreskúmateľným je rozhodnutie i ohľadom výšky priznaného nároku na náhradu škody. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol len výšku škody a výšku jednotlivých nárokov, ktorých náhrady sa žalobca domáhal (vyplývajúcich z odôvodnenia súdu prvého stupňa) bez toho, aby sa v rámci odvolacieho konania s výškou uplatnenej náhrady škody akokoľvek zaoberal a to napriek tomu, že v konaní o náhradu škody sa súd musí v odôvodnení rozhodnutia vysporiadať nielen s výškou uplatnenej náhrady, ale zároveň i s otázkou, či ten komu škoda hrozila, zakročil na jej odvrátenie spôsobom primeraným okolnostiam ohrozenia (§ 417 Občianskeho zákonníka) a tiež s otázkou náhrady škody, ktorú mal poškodený utrpieť pri odvrácaní škody, nakoľko ten, kto odvracal hroziacu škodu (v danom prípade škodu, ktorá hrozila žalobcovi na šteňati), má právo na náhradu účelne vynaložených nákladov a na náhradu škody, ktorú pritom utrpel najviac v rozsahu zodpovedajúcom škode, ktorá bola odvrátená (§ 419 Občianskeho zákonníka). V odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu chýba i právne posúdenie otázky spoluzavinenia žalobcu na spôsobení škody v rozsahu 50 %.

Rozhodnutie odvolacieho súdu tak neobsahuje vysvetlenie, na základe čoho, akých skutkových a právnych záverov dospel odvolací súd k záveru o oprávnenosti nároku žalobcu na náhradu škody a o jeho výške.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento súd mení rozhodnutie súdu nižšieho stupňa, musí obsahovať zákonné náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., pretože pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom, tento súd svojim rozhodnutím nahrádza napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia preto musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré dôkazy mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých výpovedi svedkov vychádzal, z ktorých vyvodil skutkové zistenia odlišné od zistení, z ktorých vychádzal súd prvého stupňa, ide o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t. j. musí byť preskúmateľné. V prejednávanej veci nie je možné preskúmať správnosť postupu odvolacieho súdu. Jeho rozhodnutie neobsahuje dôvody, pre ktoré dospel k danému právnemu záveru, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, ktoré vzal za preukázané a ktoré nie a podľa ktorých právnych ustanovení vec posúdil. Dovolací súd tak nemá možnosť posúdiť opodstatnenosť a dôvodnosť zmeny prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom, a teda ani preskúmať, či zmeňujúci rozsudok spočíva na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Hoci judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký,

ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnými procesnými vadami, nemôže byť považované za správne.

Pokiaľ žalovaný odňatie možnosti konať pred súdom videl i v tom, že mu neboli doručené vyjadrenia žalobcu k jeho odvolaniam, Najvyšší súd Slovenskej republiky tento dovolací dôvod nepovažoval za dôvodný. Zo spisu mal totiž preukázané, že síce vyjadrenia žalobcu k dovolaniam žalovaného na č.l. 108, 154 a 184 žalovanému doručené neboli, avšak právny zástupca žalovaného ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu na okresnom súde nazrel do súdneho spisu, o čom je v spise založený úradný záznam na č.l. 168 a na pojednávaní pred krajským súdom 28. marca 2012, na ktorom boli žalovaný i jeho právny zástupca osobne prítomní, odvolací súd po otvorení odvolacieho pojednávania oboznámil prítomných účastníkov okrem iného i s vyjadrením žalobcu k odvolaniu žalovaného, čo vyplýva zo zápisnice o pojednávaní na č.l. 222. Žalovaný i jeho právny zástupca tak boli s vyjadrením žalobcu k odvolaniu žalovaného oboznámení a mali možnosť sa k nemu vyjadriť.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Dovolací súd sa vzhľadom na zákonnú povinnosť (pri zmeňujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu) zaoberal preto i tým, či konanie bolo postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu je takou (inou) vadou postihnuté.

Odvolací súd zaťažil konanie tzv. inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pokiaľ vychádzal len z tvrdení žalobcu, ničím nepreukázaných, ktoré žalovaný popieral (viď. odôvodnenie vyššie). Podľa § 153 ods. 1 O.s.p., súd totiž rozhodne na základe uvádzaných skutočností, len ak neboli medzi účastníkmi sporné, resp. ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. Odvolací súd však v zmysle tohto ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku dôsledne nepostupoval.

Pokiaľ dovolatelia ako dovolací dôvod uvádzali nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemohol v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov vzhľadom na zistenú procesnú vadu, z dôvodu ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu nie je pre toto posúdenie dostatočným podkladom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková